

ASSASSA MAJU, de Paraplumarchand.

In spijt van de verbluffende uitvindingen en weldaden, waarmede de moderne tijden ons begunstigen en zegenen — en ik denk hierbij vooral aan de A-, H- en andere toekomstige letterbommen — valt de regen nog altijd. Of misschien nog meer ! En als het regent nemen we thans onze "imper", onze rain-, duffel- of trenchcoat, onze gabardine, onze rubbermantel, onze fleece in doorzichtige plastic enz . . .

Doch wanneer het vroeger regende openden we eenvoudig een regenscherm of liever een paraplu. Want zelfs het woord "regenscherm" wordt thans door de woordenboeken geweerd en als "verouderd" aangeduid ? Zoals ik het zeg, meneer Nicolaas Beets ! . .

Het spreekt vanzelf dat er in die tijd "paraplumarchangs" bestonden. En niet alleen paraplukooplieden, doch ook parapluventers, die van deur tot deur, stad en dorp afliepen om paraplus te verkopen of te herstellen. Ze stonden ook op jaarbeurzen, kermissen en markten of reisden met een soort vigilante gans de streek af. A peu près met soortgelijke vigilantes als die, eertijds door de tandentrekkers gebezigd . .

Te Oostende bloeiden ook parapluwinkels. De meest gekende was die in de Kerkstraat, rechtover de verdwenen studie van Notaris Vanderheyden.

Onze paraplu-fabrikant heette Mahieu. Men noemde hem echter "Maju". Of liever "Assassa Maju". Waarom die "Assassa"? Omdat hij steeds het slagwoord: "Ah, ça, ça!" in de mond had.

Assassa Maju was een volksfiguur in de echte zin van het woord. Iedereen kende hem. Doch waaraan had hij zijn populariteit te danken of misschien te wijten? Ten eerste aan zijn geliefkoosde uitroep: Ah, ça, ça!.. of beter aan zijn "Assassa"! Ten tweede aan de gewoonte, die de man had thuis steeds een Oosterse muts of "sjechia" te dragen. Zelfs het kwastje ontbrak niet. Zulk een eigenaardige gewoonte alleen is soms voldoende om een vermaardheid onder het volk te verwerven. Ten derde omdat de man opvallend kromme benen had. Ten vierde omdat de vermaarde toneelschrijver F. Crommelynck de titel van zijn meesterwerk bij Assassa Maju had kunnen vinden. Want Maju had een wettige echtgenote. En die ega voor de Wet en de Heilige Kerk was de vriendin van een zekere toenmalige hoofdcommissaris. Honni soit qui mal y pense, wel te verstaan!... Trouwens Assassa Maju ging prat op de vriendschap van zijn vrouw en die hoge dignitaris. Helaas, de wereld is nu eenmaal zo gemaakt: de mensen vinden graten in alles!..

Hoe het ook zij, deze vier punten waren rijkelijk voldoende om de Oostendse humor te wekken. En we moeten het eerlijk bekennen en opbiechten: de Oostendenaar loert nieuwsgierig op de minste gelegenheid om, te pas en zelfs te onpas, lol en pret te maken. In die tijden vooral verklankte hij dolgraag zijn boert in rijm en lied. Geen wonder dus dat we weldra overal hoorden:

(D)er was e kè 'n hère,
ol mid e paraplu.
Hij had twè kromme bènen,
't was Assassa Maju.
Ach, ach, Peetje,
Assassa Maju, Maju.

Ach, ach, Meetje,
Assassa Maju . . .

De tijd stond niet stil. Assassa Maju werd oud en zijn wederhelft werd oud. En niet alleen werd zijn vrouw oud, maar ze werd ook almachtig dik. Ze geleet eerder een "sliekkogge" (baggerschip), overdreven de mensen . . .

Wat Maju zelf betrof, hij had meer en meer last van zijn kromme benen, zodat hij erbij hinkte . . .

Telkens de ongenadige kwajongens het zonderling koppel in de gaten kregen, hij "ienkepatjienkend", zij langzaam slingerend, ging het er onbarmhartig op los :

Er was e kè 'n hère,
ol mid 'n paraplu.
Hij had twè kromme bènen,
't was Assassa Maju . . .

Zodat de arme sukkels, rood en paars van woede, verbolgen naar huis vluchtten . . .

Denk nu maar niet dat Maju geen vrienden had. En welke vrienden dan ook. Want de paraplumarchand was ten zeerste gesteld op "chieke" relaties. Zo zag men, bijvoorbeeld, tenminste eenmaal per week, in hoogsteigen persoon, de handen diep in de wijde soutanezakken, de toenmalige deken De C . . ., zijn vriend Mahieu bezoeken. De fles milde bourgogne wachtte, op gewenste kamertemperatuur, onze eerste kerkdignitaris.

— Ah, ça, ça ! . . . meneer de deken, proef me eens deze Volnay ! . . .

En de deken keurde met geofende kennersblik, diskreet opsnuivende neus en lichtjes smakkende tong :

— Beter dan de beste miswijn ! . . .

Assassa Maju ontving dit oprecht komplimentje met vermurwde blinkende oogjes. En het vergoedde, in zekere mate althans, de vele plagerijtjes die het brave ventje te verduren had . . .